

Jeg ved ikke af, at nogen Arbejdsløsheds-kasse har stillet sine Midler til Raadighed for Krigsførelsen.

Konsekvensen af den højtærede Ministers Adfærd overfor Arbejdsløsheds-kasserne rækker jo vidt. Har den højtærede Minister i Sinde at lukke ogsaa Syge- og Begravelseskasserne? Skal de ogsaa ophøre at udbetale Hjælp, fordi deres Medlemmer er blevet lockoutet? Det er jo Konsekvensen. De, der faar Sygeunderstøttelse, er lige saa medskyldige, dem kan man med samme Ret ramme som dem, der er arbejdsløse under Lockouten.

Den højtærede Minister siger i sin Omtale af Laanesagen, at ingen kan forpligtes ud over sine Evner. Det er naturligvis rigtigt. Hvis det staar saaledes, at den danske Stat ikke er i Stand til at yde mere til Arbejdsløsheds-kasserne, er det en Situation, vi maa overveje. Jeg kan ikke tro, at denne Situation er inde nu, men lad gaa, lad saa den Situation være inde. Saa siger jeg: De Penge, der er bevilget, de 1.100.000 Kr., som ligger i Kassen, og som Ministeren har faaet bevilget til Uddeling til Arbejdsløsheds-kasserne, kan anvendes. Men dem har Ministeren lagt Beslag paa, idet han siger: De Kasser, hvis Medlemmer berøres af Konflikten, skal ingen Laan have. Det er i Strid med de Løfter og de Forudsætninger, under hvilke Kassen overhovedet virker. Der er ingen som helst Hjemmel hverken moralsk eller juridisk for det, Ministeren har gjort overfor de 6 Kasser, jeg før nævnte. Det var maaske meget forstandigt, at den højtærede Minister ikke indlod sig paa at begrunde sin Adfærd, for han kunde ikke gøre det. Det er udelukket.

Den højtærede Minister siger: Naar Konflikten er endt, maa Spørgsmaalet om hele denne Laanepolitik tages op. Det vil være ganske rimeligt. Det har jeg intet imod. Men den højtærede Minister har ikke kunnet vente, til Konflikten er endt, men har grebet ind og taget Standpunkt og truffet sine Dispositioner som Led i Arbejdsgivernes Politik. Det er det, vi bebrejder ham, ikke, at han af finansielle Grunde finder det nødvendigt før eller senere at overveje og raadslaa med Rigsdagen om, hvorledes man skal handle fremtidig.

Den højtærede Minister gjorde udførligt Rede for en Række Laan, der var bevilget, og det var meget interessant. Den højtærede Minister gjorde ogsaa en Bemærkning om, at efter at der i 1920 eller 1921 — jeg ved ikke, hvornaar — var ydet saa og saa mange Laan og handlet saadan

og saadan, fik Venstre rensset ud, jeg ved ikke, hvad det var, Venstre fik udrettet, eller hvad det er for en Fortjeneste, det har indlagt sig, det forstod jeg ikke nærmere. Men hvad der bevilgedes af Laan i Samlingen 1920—21, er bevilget af den nuværende Regering. Om Ministeren derefter er kommet i Tanker om, at der er handlet galt, og har foretaget udrensende Skridt, ved jeg ikke. Det er ogsaa ganske ligegyldigt. Det er vist en Talemaade for at smykke lidt paa den slette Sag.

Den højtærede Minister udtalte en Beklagelse over, at han savnede Anerkendelse fra mig for disse mange Millioner, der er ydet i Laan. Det er beklageligt, at jeg har skuffet den højtærede Minister og ikke har udtalt nogen Anerkendelse. Det er lidt vanskeligt, synes jeg, som den højtærede Minister stiller sig. Men i øvrigt, jeg føler ikke Spor af Trang, maa jeg sige, til at udtale Anerkendelse af, at den højtærede Minister har bevilget Laan til arbejdsløse, for det er forfærdelig slet anvendt Penge. Den højtærede Minister skulde meget hellere have gjort sig Umage for sammen med os at ophæve Arbejdsløsheden. Han skulde meget hellere, allerede før han blev Minister, da han havde Indflydelse paa Regeringspartiet, have taget fat paa de Foranstaltninger, som i Tide anvendt kunde have hjulpet os over den Krise, hvori vi nu har befundet os et Par Aar. Saa skulde jeg være med til at yde ham Anerkendelse. Nu vil han forgæves komme til at søge efter den.

Saa sagde den højtærede Minister sluttelig i sin Omtale af Laanepolitikken, at han virkelig ikke gik til Finansudvalget mere i dette Finansaar. Jeg maa tilstaa, at det beroligede mig, for det er altsaa kun 4 Dage, Truselens gælder. Paa Lørdag kan vi altsaa haabe atter at se Ministeren gaa derhen. Altsaa, noget beroliget er jeg, men maa jeg spørge: Naar Ministeren nu har holdt sig standhaftig i disse fire Dage, vil man da kunne gøre sig Haab om, at ogsaa de Kasser, hvis Forhold er omfattet af Lockouten, vil kunne blive stillet paa lige Fod med de andre, saa de faar, hvad der tilkommer dem efter Loven og efter Ministerens eget Cirkulære? Vil Ministeren efter 1. April være med til at skaffe dem de Midler, der er nødvendige, for at de kan opfylde Ministerens Paabud om Udbetaling af de vedtægtsmæssige Understøttelser i det kommende Finansaar? Hvis det er Meningen, indrømmer jeg, at saa er Straffen ikke saa slem. De fire Dage holder de vel saa ud, men jeg frygter unægtelig, at det ikke er Hensigten.